

Jelmer Soes

poëzie

selectie

Stoeprand

Als vanzelf begreep ik het
na jaren wachten en kijken
was er iets voorbij, de vrijheid werd
geroepen, door hongerstemmen overal
om me heen. Alles en iedereen
schreeuwde, danste, dankte God of het lot en
overal openden ogen,
wijd open ogen.

Meisjes lachten en staarden naar soldaten,
die brachten daglicht, je kon alles weer
verblindend zien, ik zag mezelf:
nog altijd bang,
en de levens die verloren en
hervonden waren, de ene die voorgoed verdween,
de ander die terugkwam naar het scheen – ik zag
en ik nam het waar, maar
voelde het niet.

Wat ik wel voelde:
de stilte na een granaat,
een eenzaam luchtalarm om half 4 in de ochtend,
een man, geraakt,
in het grind gevallen en achtergelaten
en langzaam sterft zijn stem
in as en brokstukken.

Ooit lagen er groene grastapijten in mijn hoofd.
Ooit komen ze terug.
Maar dit hier was mijn angst. Het waren jaren.

En aan de overkant staat hij.
Hij praat met zijn ogen naar mij,
hij zegt me dat dit altijd zo zal blijven:
de tijd begint opnieuw, en spijt
zal mensen altijd blijven leiden.
Er is maar één verlichting,
dat ben jij, zegt hij.
Dat ben jij, en wij blijven staan,
bestaan
soms onder-
en soms bovenaan de tijd.

MAN-ENGULFED-IN-WAVE-KHAO-LAK

Gisterochtend is een rimpel rond je ogen,
zonnesteken, zandkastelen, het is warm,
je ziet de kilometers niet
die ik nu afleg.

Mijn vloedlijn wijkt, ik laat je achter,
maar je komt achter mij aan.
Ik trek je mee en als het stil wordt,
blijf je staan.

Je kijkt de verte in, de stilte houdt nog
drie seconden vast. Ik spoel de aarde
voor je weg en doof je oren, kijk me aan,
je kunt niet rennen
en ik leg je zonder toekomst op je rug.
Dit was een ochtend,
wit en water,
het is goed,
ik breng je terug.

Door de dampkring

Zo rustig is het nu.
Je bent delen van de nacht geworden,
even dat wakker worden,
bang wacht ik elke keer
tot ik je weer in hoor ademen
– soms duurt dat zo lang,
dan denk ik: ze is er al niet meer.

Gisteren nog was je er – als altijd –
altijd als ik net even stilte wilde, was je er,
sprong en stooft je tussen mijn ogen,
de herrie was je in mijn hoofd, die
schaterlachte tot ik me
begroef in het kussen. Ondertussen
kwam jij alweer achter een andere hoek vandaan,
je tilde me van het bed en deed net
of we vlogen: ik was de piloot,
zei je bij elke bocht,
jij piloot en ik het vliegtuig ja? Het vliegtuig
en de kamer het heelal,
en het bed de atmosfeer,
niet meer.

Zo trillend rustig nu,
in het ademloze hoor ik nog
je fluisterroepen: Hee,
hee piloot, lieve piloot,
hoor je me?
Ik tik zo zacht als een klok
die weet: de batterij is bijna op.

Dag vliegtuig,
je bent mooi – ik weet dat jij dat weet,
en hoop dat je de rest vergeet,
dus vlieg als een herinnering,
ik zwaai je na,
tot ver voorbij de dampkring.

1 Deze

Schrijf je naam
op een stuk papier of
een steen, kras het alvast
voor de komende eeuwen.

Grote woorden
doen er niet meer toe, want eigenlijk
bestaat dit niet, het is alleen maar
een gedachte: ik hier en jij daar,
een meter naast me in het grind,
en het regent ook niet echt;
een druppel die de grond niet raakt
is geen neerslag.

Soms - niet nu, maar soms -
denk ik: ga nooit meer bij me weg,
breng alles tot vernieling, trek repen
en repen behang van mijn muur,
en houd je in daarna,
ga je niet bedenken
of dit wel de bedoeling was.

De bedoeling is hier,
voor 5.999.999.998 levens zomaar een graf,
maar wij vinden in de stromende
stromende regenval
een antwoord
op een vraag.

Zo staan we hier, dat zeggen we,
dit zal dan leven zijn:
gegraveerd in steen, een naam
opgelaten als een vlieger
zonder touw - opwaarts, opwaarts - en
uiteindelijk

zullen we begrijpen
waarom we achterblijven,
waarom we nu vergeten
dat iedereen wil dat we door zouden gaan,
en in de snelheid van de wind
niet meer zouden kunnen kiezen,
je vingers uit de mijne verliezen
en voor altijd en alleen
stil komen te staan.

(dat dus vergeten,
daarom hier je naam,
en iets plakkends op de plek
waar het loslaat)

© *Jelmer Soes*

2 Niets nieuws

Onder onze zon
vergaat van alles,
niet alleen de seizoenen, nee,
misschien nog wel meer
de beelden die we maken,
zelf en samen, misschien
lijkt lentelicht anders
dan het licht in de winter,
maar geloof me, dat is schijn;
licht blijft licht en
jouw huid
resoneert
het langzaam verstrijken van de middag,
en houdt geen rekening met maand of jaar.

Liefde en tijd zouden
keuzes zijn die je maken kunt, maar
ik kies niet, ik heb alleen
mijn ogen open. Wanneer de tijd
onhoorbaar als water
aanwezig is en reist,
van ons weg, naar ons toe, en wij
die blijven staan,
overlopen van liefde,
is dat alles wat nodig,
is dat alles wat leeft.

Hoor mij nou,
juist terwijl we dromen
over lenteveld en zomerwegen, juist nu
moet ik je een beetje laten gaan, juist nu,
want tijd vraagt om wachten,
wachten heeft de tijd,
en tijd heeft als enige een toekomst.

Ieder seizoen verliest zijn beelden,
zo ook deze,
zo ook nu, en om de
zo veel seconden denk ik
zeker te weten
dat je al weg bent - ik wacht
op ieder geluid.

3 Tijd

BEWEEGT DE TIJD NOU
LANGS ONS TERWIJL W
IJ STILSTAAN? OF REIZE
N WIJ DOOR DE STILSTA
ANDE TIJD? (HOE DAN O
OK GAAT DE TIJD VAN O
NS UIT GEZIEN LANGS O
NS HEEN, VAN VOREN N
AAR ACHTEREN, MAAR 1
VAN DE 2 MOET TOCH B
EWEGEN TEN OPZICHTE
VAN DE ANDER? ANDERS
STAAAN WE OP PAUZE)

DUS IK BEN

Hij stapte uit en voelde
voor de zekerheid
nog één keer, nee,
lege zakken zeiden veel
- geen OV meer, geen pin, geen ID -
maar geen idee hoe dat moest voelen,
kon niet meer bewijzen
dat hij bestond.

Er was onrust in de wolken,
blauw verdween in laag gegrom,
gedonder, het schreeuwde: "Naar binnen!
Ieder die zich
kan identificeren,
kruip voor de kachel,
vertel elkaar
verhalen en verlies jezelf
in speculaas en koffie!"

Hij,
administratieftechnisch dood als hij was,
ging liggen.
Toen hij zeker wist
dat niemand naar hem keek en
de wind niet meer zou stoppen,
rolde hij zich op,
begroef zich onder bladeren,
nam afscheid,
en vertrok.

Astronaut

1.

Hee,
ik zag je zwaaien,
700 kilometer lucht lag
tussen ons.
Je wuifde zachtjes,
maar ik zag je, helemaal
alleen.
Ik dacht nog:
lieve gek,
wie gaat er nu voor je zorgen?

Ze weten waar ik ben geland,
ze zullen zo wel komen.

Ik blijf liggen,
mijn gezicht in het stof,
kan het eigenlijk niet aanzien:
die strakblauwe
lucht
en jij daarin verdronken.

.

2.

Eén man
wordt vermist op aarde.
Zijn stoffelijk overschot
probeert op reis te gaan
naar nieuw leven,
verderop.

Had hij in een straaljager gezeten,
had hij er nog
jaren en jaren over gedaan
om alleen al bij het einde
van ons zonnestelsel te zijn,

bedenkt hij zich en
ademt voorzichtig en
probeert een zwembeweging
die hem niet echt verder helpt.

Waarom ben je weggegaan?

3.

Deze wereld
is ademloos.
Ik ben nog een
eilandje, zoek
nog zuurstof, er is
overal lucht, achter
het blauw vallen
alle kleuren weg.

Dag,
zeg ik met mijn ogen,
dag,
ik word nu zwart-wit
en daarna sneeuw

en daarna het prikkende gevoel
in jouw ogen.

Meer poëzie?

www.jelmersoes.nl